

Opazke.

Vsi dopisi se pošiljajo uredništvu v ulici Torrente, 12. Vsak list mora biti frankiran. Rokopisi se ne vračajo.

—

Inserati (razne vrste naznanila in poslanice) se zaračunijo po pogodbi; pri kratkih oglasih z drobnimi črkami se plačuje za vsako besedo 2 nov.

Naročnino, reklamacije in inserate prejema upravništvo, ulica Torrente 12.

EDINOST

«Edinost»

izhaja dvakrat na teden, vsako sredo in soboto ob 1 uri popoldne.

—

Cena za vse leto s prilogo 7 for., za pol 3 for. 50 nov., za četrt leta 1 for. 75 nov. — Edinost brez priloge stane za celo leto 6 for., za pol leta 3 for., za četrt leta 1 for. 50 nov. — Posamezne številke se dobivajo pri uredništvu, v prodajalnicah tobaka v Trstu po 5 nov., v Gorici in v Ajdovščini po 6 nov.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

»V edinosti je moč.«

Vabilo na naročbo.

Minolo je prvo četrtletje dvanajstega tečaja »Edinosti«. Vsojamo se tedaj slavno p. n. občinstvo najvljudnije vabiti na novo naročbo ter prosimo ob enem naše gg. naročnike, kojim sedaj naročnina izteče, da jo o pravim času ponove, kajti brez točne podpore naročnikov nam je nemogoče svojo težko nalogo izpolnjevati.

Edinost stane:

za vse leto f. 6.—
s prilogo « 7.—
za pol leta « 3.—
s prilogo « 3.50
za četrt leta « 1.50
s prilogo « 1.75

Naročuje se lahko z vsakim dnevom.

Z visokim spoštovanjem

Upravništvo »Edinosti«.

Hrvatska v brambi svojih pravo.

Naše čitatelje gotovo mnogo zanimivajo vsa važna prašanja, zadevajoča bratski nam narod hrvatski. — Kakor znano, je v zadnjem času politično življenje hrvatskega naroda jako burno; bližajo se namreč nove volitve in skupaj je bila v Peštu še nedavno takozvana regnikolarna deputacija, da poravna diference mej Hrvatsko in Ogrsko, katere diference so nastale iz tega, da madjarska vlada noče točno izpolnjevati vseh točk nagodbe od leta 1868, katera pripoznava Hrvatom popolno avtonomijo hrvatskega kraljestva. Uzrok razpora je ta, da Madjari silijo svoj jezik v hrvatske urade in s tem prejasno ovejajo namen pomadjarovanja.

PODLISTEK.

Obljuba dela dolg.

(Dalje.)

Konrad je odšel potem domu s žalostnim srcem. Rozika je stopila ihtea v vežo in prinesla uže poprej pripravljeno mrzlo večerjo v hišo očetu. A nihče ni jedel, kajti vsakemu trla je druga žalost srca. Ta večer je bil prvi tako žalosten, od kar pomni starih. Veliko sta se še pogovarjala, prosil je oče svojo hčer, naj pozabi vse to, opisoval jej je, da je nemogoče, da bi ona postala kdaj Konradova nevesta. Kmalu sta se odpravila spat, dasi tudi ju ni zaspanec silil. Rozika še posebno ni mogla zatisniti očesa, ker vedno je mislila na svojega Konrada, ki odhaja in kdo jej more za gotovo reči, če se vrne. In, ako se tudi vrne, kdo jej je porok, da jej je ostal zvest. Pa vsaj jej je zagotovil tako slovesno, da jo je skoraj strah pretresel, ko se je spomnila tega. Kako je mogoče tako obljubo prelomiti, saj je obljudil, da jo ljubi. Saj jej je vedno pri vsakej priložnosti obečal, da jo ljubi. To ni mogoče, da bi se jej izneveril. „Ali kaj so oče rekli?“ „Kdo ve, če te ljubi?“ „Da, ljubi me, ljubi, moj Konrad ne more družega dekleta ljubiti, saj to mi je obljudil. In potem, ko domu pride, oženi se in jaz bodem daleč na okrog sloveča mlinarica; kdo bode srečnejši?

Kakor znano se je tudi zadnja regnikolarna deputacija razšla, ne da bi se bile konečno vredile državno-pravne razmere mej eno in drugo kraljevino.

Madjarske regnikolarne deputacije je šlo v prvi vrsti za to, da v Hrvatske, kder je po glasu nagodbe uradni jezik skoz in skoz le hrvatski, uvede madjarski jezik v zajedine ali skupne urade, potem ni hotela ogrska deputacija dovoliti, da bi se pri skupnih ministerstvih v Pešti nastavili posebni referenti za Hrvatsko, kakor je to tudi temeljeno v nagodbi in še mnogo drugih formalnosti, ki pa sezaja globoko v pravo hrvatske kraljevine.

Važno je pri vsem tem posebno to, da so bili v regnikolarne deputacije Hrvatske skoro sami pristaši takozvane narodne stranke, ki se je dotedaj vedno še kazala pokorno peštanskej vladi in podpira bana grofa Khuen-Hedervary-ja po Tiszinej volji, — in da taka hrvatska regnikolarna deputacija, kakor si ugodnejše Madjari niso mogli niti želiti, ni mogla priti do sporazumenja z ogersko deputacijo.

To nam kaže, da je hrvatskemu narodu tako globoko vkoreninen čut za narodna svoja prava, da se niti popustljiva, vlado podpirajoča stranka ni upala žrtvovati najmanje točke one nagodbe z Ogersko, katera, ako vestno izvedena, stavi hrvatski narod v Avstriji skoro v enako vrsto z Nemci in Madjari.

Kakor pa znano so na Hrvatskem tri glavne stranke, to je: narodna, ki ima zdaj večino v saboru in na katero se uslanja vlada, neodvisna, katera se ne strinja s sedanjo vlado, pa je za državno zvezo z Ogersko, toda striktno na podlagi nagodbe ali popolne avtonomije Hrvat-

skega kraljestva, in stranka prava, katera ne pripoznava nagodbe in tudi ne zveze z Ogersko, ampak hoče Hrvatske popolnoma neodvisno na starej zgodovinski podlagi, po kateri bi imela Hrvatska neposredno vez z svojim kraljem, ob enem avstrijskim cesarjem.

Položaj, v katerem se denes nahaja Hrvatska, kaže prejasno, da čakajo Hrvatske še prav veliki boji z Ogersko; ali videti je, da tudi ta boj srečno premaga, ker vidi se, da v glavnih stvarih celo vladi in Madjarom prijazna stranka noče nič popustiti glede glavnih potez nagodbe.

Da to vedno pri tem ostane, bilo bi pač jako veselo znamenje za bodočnost Hrvatov in tudi drugih avstrijskih južnih Slovanov, in to iz čisto naravnega razloga, ker more Zagreb sčasoma postati močno središče, iz katerega bi sčasoma erpili svojo moč tudi drugi južni Slovani, posebno oni, ki stoje na braniku ob mejah proti Italijanom in Nemcem. Ali nekateri politiki hočejo vedeti, da ta nepopustljivost narodne stranke nasproti Madjarom ni družega, nego manever pred volitvami, kajti ko bi bila hrvatska regnikolarna deputacija zdaj pred volitvami Madjarom popustila, s tem bi obe drugi stranki dobili dobro agitatorno orožje v roke in bi utegnoli pri bližnjih volitvah vreči narodno stranko. Ako pa zmaga narodna stranka pri bližnjih volitvah, potem da začne popuščati Ogrom.

To sicer ni tako lahko verjetno; ali sumljivo se nam zdi ravnanje bana, ki na eno stran drži z narodno stranko, na drugo pa se noče tudi proti svojim gospodarjem v Pešti kompromitirati. — Na vsak način bi bil Hedervari po ustavnih načelih nemogoč

hajajočim dobrim sinom. Vedno so mu še kapljale solze po licu, dokler mu sina ne skrije iz pred oči jelov gozd. S težkim srcem je odšel iz mesta, kjer sta se poslovila z sinom. Pustimo ga sedaj v šumečem mlinu in pogledimo za Konradom.

Tudi Konradu se je godilo slabo pri slovesu, kako nemirno in burno mu je bilo pri srcu, ko ga je objel in poljubil njegov stari oče, ker ljubil je očeta. Čakala ga je pa še druga, rekel bi, še težja ločitev. Kajti iti je moral mimo hiše, v kateri je živela Rozika. Ko je mimo šel, prala je perilo pri šumečem potoku. Njegova žalost se še le pomnoži, ko vidi lepo devo solzečo. Svetle biserne solzice so jej kapale po zvetočem licu. In on je dobro vedel, da vse to dela ljubezen do njega. Kako mu je tedaj mogoče izneveriti se jej, kakor je rekel nje oče večerajšnji dan.

„Ne, to ni mogoče, jaz jej ostanem zvest in ona mora biti moja nevesta.“ In ponovil je zopet zase to, kar je obljudil pred letom Roziki in večerajšnji dan tudi njenemu očetu v zeleni utici na vrtu. Ni se dolgo mudil pri njej, prosil jo je, naj mu pogosto piše. In še en poljub — in ločila sta se za vedno v življenju. Stopil je tudi k njenemu očetu v hišo po slovo. Dobrovoljno ga je sprejel starih, dajal mu je razne nauke. In ko mu je stisnil zadnji roko, rekel mu je:

„Prosim te, dragi Konrad, pusti pri miru mojo Roziko, ona ni za te, ti si izbereš drugo nevesto.“

postal; ali drži se vsejedno in narodna stranka se mu klanja.

To je na vsak način neka nedoslednost.

Pa na drugo stran je zopet pomisliti, da je struna strašno napeta in da se morajo tudi poslanci narodne stranke bati, da bi jih narod in zgodovina proklinjala izdajicam naroda.

Hrvatje so sedaj pred važnimi čini; — volitve, ki se bodo še to poletje vršile, spravijo marsikaj na dan; ali po našem menenju se pri teh volitvah skoro gotovo okrepi stranka neodvisnih, katera ima tudi simpatije mej nami Slovenci, ker je nje smoter dobro premišljen in ima na podlagi obstojčega ono političko vrednost, ki jo sposoblja za uspehe. Rekli smo uže pred več nego 2 letoma o tej stranki, da mora napredovati, in zdej je zato toliko več upanja, ker so nje cilji povsem taki, da jim tudi narodna stranka ne mora oporekati, posebno zdaj ne, ko se je tudi ona izjavila za strogo izvedenje nagodbe. Tudi so pri stranki neodvisnih jako uplivne osebe, rekli bi cvet hrvatske inteligencije in aristokracije.

Kar se tiče pa pravne stranke, prizadeli so jej zadnji čas nasprotniki marsikatero hudo rano, mnogi nje pristaši so v zaporu, drugi so si zopet nakopali strašne pravde na glavo, kakor na priliko dr. David Starčević.

Po našem menenju vse to preganjanje ne bode hrvatskemu narodu na škodo, in ako ga tudi čakajo hude borbe, pri vsem tem ni več dvombe, da ne bi obveljavil svojih istinitih prav, kar bi pa le utegnole koristiti Avstriji, ako je res največi del prihodnjosti naše države na slovanskem jugu. Zadnji dogodki na Hrvatskem so zopet pokazali, da volje hrvatskega naroda ne pripogne nobena nakana, in to je

On odgovori: „To mi je nemogoče, ona me preveč ljubi.“

„Žali Bog, da je to resnica,“ reče oče, „ali ni zate, ko dostojš vojake, postaneš ti bogat mlinar in kaj bo potem Rozika proti tebi?“ „Mnogo bi mu bil imel še povedati, pa čas je mineval in mladenič je moral stisniti starcu zadnjič roko in oditi ter zapustiti vse, kar mu je bilo drago na svetu.“

Odšel je po belej cesti, in na ovinku ozrl se še enkrat nazaj in videl je Roziko, ki je gledala za njim. Vzel je beli robec iz žepa, mahljaj jej slovo, zadnji pozdrav. Ko je prišel v mesto, oglašil se je pri nabornej komisiji in odvedli so ga v daljno mesto. Ne bodem opisoval vseh britkosti, ki so ga zadele pri prvih vajah. Kdor izmed čestitih bralcev je imel čast obleči vojaško suknjo in opasati sabljo, vedel bode uže, kaj so prve vaje.

Ni se mu sicer slabo godilo, ali misel na očeta in njegovo zalo Roziko grenila mu je vedno uže tako dolgočasno življenje. Mnogokrat je pisal očetu in tudi Roziki od začetka. Prvo leto se je držal očetovih pri slovesu danih besedi. Ali ko se je bolj privadil vojaškega življenja, navzel se je tudi vojaškega duha. Ne bode se čudil bralec, ako bere, da je počasi iz dobrega nekdanjega Konrada postal hudoben razuzdan mladenič. Konrad je bil neizkušen, prišel pa je med hudobne tovariše, ki so ga vabili z veselice na veselico. Imel je dovolj denarja, zato je pa dobil tudi mnogo

